

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra JESU CHRISTI GIENTAGNE LIV I DEN AARLIGE NATUR

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 194. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633870841776/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

PHARISÆEREN.

Hvad vil du mig, du stolte *Sommerstraale*?
Jeg Sympathie med dig har aldrig havt.
Min Isse kan din hede Brand ey taale,
Den svækker Kræften, selv dog uden Kraft.
Dit Solstik martrer kun, som skarpe Naale,
Og tærer bort al Livets Ungdoms Sait;
Det bringer med sig Støv og Qvahn og Tørke,
Og gjør et Paradis til Sahras Ørke.

Din frække, vilde, ubetvungne Luc
Forjager Helligdommens Dæmringskiær,
Med dorske Blik du troer dig alt at skue,
Dog er din Middag Nattens Mørke nær.
Du lyser op af yderste Formue
Og brænder Stæder af, som vilden Hær,
Og kalder Mørkheds Børn, hvo ey sig bøye
For Afgud dig! Du med det frække Øye!

Almuen blindes af din stolte Flamme,
At synke ned for dig den troer en Dyd.
Og, medens dine Purpurlapper bramme,
Frarøver du dem Fromhed, Trøe og Fryd.
Hver Helligdom for dig maa staae til Skamme,
Du haaner Skjønhed, Viisdom, Spil og Lyd,
Og troer en bedre Lyst at tilberede,
Naar mat de gisper i din Middagshede.

Ha! flye til hine grændseløse Lande,
Hvor Blomsten døer, hvor ingen Lyd er hørt,
Hvor hede Støv med heden Luft sig blande,

Af en forpestet Vind i Veiret ført.
Der brænd og lys! men skaan de hulde Strande,
Af Rosenhækker og Kierminder slørt!
Der ryst din Fakkell paa den golde Hede!
Og vilden Afrer skal din Ild tilbede.

Thi hvad du Sandheds Lys med Hyklen kalder,
Er en i Verden kastet Røverbrand,
Som dræber frommen Uskylds gyldne Alder
Og fylder op med Røg det hele Land;
Og hvor ey ind dens frække Straale falder
Der Vanvid har sit Hiem i Mulm paa Stand!
Med Overnagt og Vold din Lue knitrer,
Enfoldig Fromhed døer og Uskyld zitrer.

Dit hedefyldte, dumme, drukne Øye
Den hulde Farveglands ey see formaer,
Hvor Sol ey brænder over golde Høye
Der Overtroens Midnatstaage staaer!
Den hele Jord din Straale skal ompløie,
Men Tidsler er din Høst, fra Aar til Aar!
Og dog din Middagsbrand, som døsigt oser,
Skal foretrækkes Morgenrødens Roser?

Ak! havde du et Blik for Rosens Lue,
Ak! havde du for Duggens Blink en Sands,
For Lilliens Reenhed under Træets Bue,
For Fuglens Sang, for Bækkens stille Glands,
Da vilde du med Undergang ey true,
Ey visne hen den fagre Ungdoms-Krands,
Det Lys blev slukt, hvorfor Naturen gyser,
Som dræber Lyset medens op det lyser.